

N:o 11.

Ank. till Riksd. Kansli den 5 Febr. 1886, kl. 12 midd.

Lag-Utskottets Utlåtande i anledning af väckt motion om ändring af 25 § i förordningen angående fattigvården den 9 Juni 1871.

Till Lag-Utskottets handläggning har från Andra Kammaren hänvisats en inom denna Kammare af Herr O. Erickson i Bjersby väckt motion, N:o 2, deruti motionären under åberopande af sin vid nästlidet års riksdag i ämnet afgifna motion äfvensom det af honom vid motionens behandling i Kammaren afgifna yttrande, föreslår den ändring i 25 § i förordningen angående fattigvården den 9 Juni 1871, att det år, hvarunder en till viss kommun inflyttad person derstädes vinner hemorts rätt, bestämes till det kalenderår, som infaller näst efter det år, hvarunder personen blifvit eller bort blifva inom kommunen mantalsskrifven.

Uti den ifrågavarande §:n stadgas:

»Har någon för sig, hustru eller minderårigt barn kommit i behof af fattigvård enligt 1 § innan ett år förflutit sedan han, till följd af inflyttning, blifvit eller bort blifva mantalsskrifven inom visst fattigvårdssamhälle, eller har den, som med afseende å tilltänkt inflyttning mantalsskrifvits inom visst fattigvårdssamhälle, dit ej inflyttat; anses han icke hafva hemorts rätt i det fattigvårdssamhälle, inom hvilket han sålunda blifvit eller bort blifva mantalsskrifven, utan behåller han den hemorts rätt, han näst derförut egde. Detsamma gäller, der någon, som till följd af inflyttning blifvit eller bort blifva inom visst fattigvårdssamhälle mantalsskrifven, under loppet af ett år näst derförut eller näst derefter för sig, hustru eller minderårigt barn af annat fattigvårdssamhälle åtnjutit fattigvård.»

Till stöd för sin vid 1885 års riksdag väckta motion anförde motionären hufvudsakligen: Kongl. förordningen den 20 Juli 1861 angående mantals- och skattskrifningarnas förrättande stadgade, bland annat, att mantalsskrifningarna årligen skola taga sin början i medlet af November och vara afslutade före utgången af December. Det år, hvarunder hemortsrätt förvärfvades började således icke på en bestämd, för alla kommuner gemensam dag, utan räknades för hvarje särskildt fall från den dag, emellan den 15 November och årets slut, mantalsskrifningen inom en kommun förrättats, hvilket förhållande, enligt hvad af flera fattigvårdsmål inhemtats, i följd af olika tolkning af 25 § i fattigvårdsförordningen gifvit anledning till en mängd tvister mellan olika kommuner i fråga om fattighjorns rätta hemort; hvarjemte kostnad och besvär mången gång uppstode för anskaffande i fattigvårdsmål af intyg om mantalsskrifningsdagen.

I anledning af den nu änyo väckta motionen får Utskottet åberopa sitt till 1885 års riksdag afgifna utlåtande, som var af följande lydelse:

»De olägenheter af nu gällande stadgande om sättet att beräkna tiden för hemortsrättens förvärfvande, hvilka, enligt motionärens uppgift, föranledt hans förslag, skulle vara, dels att stadgandet gifvit anledning till tvister mellan särskilda fattigvårdssamhällen, dels att mången gång kostnad och besvär uppstode för anskaffande i fattigvårdsmål af intyg om mantalsskrifningsdagen. Nämnade omständigheter lära emellertid desto mindre kunna utgöra tillräckligt skäl att uti ifrågavarande bestämmelse vidtaga förändring, som den i fattigvårdsförordningen fastställda tidpunkt, hvarifrån den för förvärfvande af hemortsrätt stadgade tid bör beräknas att löpa, tvifvelsutan är den enda lämpliga och rigtiga.»

Utskottet hemställer alltså

att motionen icke må vinna Riksdagens bifall.

Stockholm den 5 Februari 1886.

På Lag-Utskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.